

na určitém místě a že na též místě mohou býti podány žaloby z tohoto obchodu, leč že by se této poznámce nebo faktury vůbec vytýkalo, že odporuje smlouvě, nebo že by se faktura bez poznámky vrátila, nebo zásilka, o níž faktura byla vyhotovena, jako neobjednaná se odmítla. Při výkladu pojmu »obchod« dlužno, odpovídajíc přirozené povaze celého poměru, přihlížeti k hospodářskému nazírání na věc. V případě, o nějž se jedná, stala se mezi stranami ohledně vína smlouva trhová, ohledně sudů pak smlouva o zapůjčení. Leč s hospodářského stanoviska byl základem celého jednání mezi stranami kup, přenechání sudů stranou žalující bylo jen prostředkem plnění jí z kupu vzešlého, mělo v poměru k kupu jen význam zcela podřízený, bylo s hospodářského hlediska součástí koupě, umožňující žalobkyni dodání prodaného předmětu, vrácení sudů žalovanou bylo, přihlížeje k jejím ostatním závazkům, toliko podružnou součástí celkového plnění, uloženého jí uzavřeným kupem. Nebylo zajisté vůlí žalobkyně a žalované, již možno dle § 88 odst. 2 j. n. pokládati za souhlasící, by k případnému rozhodování o vedlejší, podřízené součásti jednotného obchodu, jenž s hospodářského stanoviska tvoří celek a za takový musí býti považován, byl příslušen soud jiný, než pro hlavní plnění té které straně uložené, zvláště když bylo výslovně stanoveno, že vrácení sudů se má státi ve Vysočanech, totiž v obvodu obchodního soudu v Praze a že v Praze má též žaloba býti podána.

Čís. 32.

Nároky ani skutkově ani právně spolu nesouvisící, z nichž žádný o sobě nedosahuje 1000 K, jichž suma však 1000 K přesahuje, nemohou hromaděním v jedné žalobě žalovány býti u sborového soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1919, R II 9/19.)

Odvolací soud (vrchní zemský soud v Brně) odvolání žalované vyhověl a rozsudek prvního soudu (krajského soudu v Olomouci) i jednání jemu předcházející zrušil a žalobu o zaplacení 2930 K zamítl. **Důvody:** Žalobce tvrdí, že ho žalovaná manželka jeho okrádá a poškozuje, a uvádí v žalobě pět jej poškozujících skutečností. Předně, že mu dne 5. ledna 1918 cestou z Olomouce odcizila 1000 K, za druhé, že mu dne 26. února 1918 cestou ze Šternberka odcizila 300 K, dále, že mu v měsíci srpnu 1918 vybrala z toboľky obnos 950 K, pak že mu v měsíci červnu 1918 na cestě z Unčova sebrala z tašky 300 K, a konečně, že vybrala u mlynáře C pohledávku za prasata v obnosu 380 K. Žalobce čítá si takto za žalovanou pohledávku činící úhrnem 2930 K a žádá za odsouzení žalované k zaplacení této částky. První soudce vynesl při prvním nároku, k němuž se žalovaná nedostavila, ač obeslána byla, dle žalobního žádání rozsudek pro zmeškání. Právně žalovaná rozsudku tomu odporuje odvoláním, jež opírá o důvod zmatečnosti ve smyslu § 477 čís. 3 c. ř. s. Jak z toho, co shora uvedeno je, vychází na jevo, není oněch pět skutečností, na nichž žalobce svůj žalobní nárok zakládá, v nižádné ať již věcné anebo právní spojitosti. Společné mají mezi sebou jednotlivé nároky ovšem, že zakládají se na stejnoroďém právním titulu, totiž, že jsou nároky ze škody, ale tato stejnoroďost netvoří ještě jednotnost právního

jednání. Tato rozdílnost jednotlivých do téže žaloby spojených nároků nebyla by sama o sobě tomuto spojení ve smyslu § 227 c. ř. s. na závalu, avšak druhá podmínka v tomto místě zákona stanovená není dána. Jest zapotřebí, aby jak pro každý jednotlivý nárok, tak pro souhrn jejich byl dovolaný soud příslušným a tentýž druh řízení přípustným (odpovědi min. spr. na dotazy a dobrozdání nejvyššího soudu k § 227 c. ř. s.). Toho tu není, neboť pro žádný z jednotlivých nároků do žaloby pojatých není příslušnost dovolaného krajského soudu dána. Tento soud byl by ovšem předmětně příslušným, kdyby zažalovaný úhrnný obnos se zakládal na jednotném právním jednání anebo třeba na více jednotlivých jednáních mezi sebou v právní a věcné spojitosti jsoucích. V daném případě jde o nároky, z nichž ani jeden nepřesahuje 1000 K, a tudíž nenáleží před forum sborového soudu (§ 50 j. n.), nýbrž před forum okresního soudu (§ 49 č. 1 j. n.). Jelikož pak soudnictví okresního soudu nemůže žádná tam patřící rozepře ani dohodou stran býti odebrána (§ 104 j. n.), neměla býti žaloba ustanovením prvního stání vyřízena, nýbrž jako nehodící se k tomu pro předmětnou nepřislušnost dovolaného krajského soudu, jež byla dle údajů žalobních již zjevná (§ 41 j. n.), býti zamítnuta (§ 230 odst. 2 c. ř. s., § 43 odst. 1 j. n.). Byla-li však přece přijata, neměl býti při prvním stání rozsudek žalobnímu návrhu vyhovující vynesena, nýbrž mělo ku předmětné a neodstranitelné nepřislušnosti soudu z moci úřední býti přihlíženo (§ 240 c. ř. s.) a žaloba měla býti zamítnuta. Jelikož se tak nestalo, nezbyvá než na odvolání žalované zmatečný rozsudek a jemu předcházející jednání počínajíc usnesením žalobu vyřizujícím zrušiti a žalobu zamítnouti (§§ 471 č. 5, 477 č. 3, § 478 c. ř. s. a dobrozdání nejvyššího soudu k § 478 c. ř. s.). Takovému vyřízení není na závalu ustanovení § 45 odst. 1. j. n., dle něhož rozhodnutí sborového soudu o jeho předmětné příslušnosti nemohou proto v odpor brána býti, poněvadž pro právní věc odůvodněna jest příslušnost okresního soudu, neboť krajský soud tím, že žalobu u něho podanou vyřídil ustanovením prvního stání a pak při tomto i rozsudek pro zmeškání žalobě vyhovující vynesl, uznal ovšem mlčky svou předmětnou příslušnost, ale o ní rozhodnutí ve smyslu zákona neučinil.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobcovu ze správných, vývody rekursu nevyvrácených důvodů v odpor vzatého usnesení a pouze ještě připomenul, že dlužno trvati také na druhé náležitosti § 227 c. ř. s., aby totiž byl pro všechny nároky též druh řízení přípustným.

Čís. 33.

Byla-li předmětem žaloby dle čl. 357 (355) obch. zák. náhrada škody vůbec, není vyloučeno přisouzení škody abstraktní, když tvrzená konkrétní škoda prokázána nebyla.

Prodejní cena zboží, vyhnána do nepřiměřené výše mimořádnými (válečnými) poměry a přičítací se předpisům vydaným proti předražování, resp. lichvě s potravinami, není tržní cenou ve smyslu odst. 3. čl. 357 obch. zák. V případě takovém může výše abstraktní škody určena býti soudem dle § 273 c. ř. s.